

ניסים עם סוניה פרס

סוניה ושימון באמת אוהבים אותו...

הברית. זאת היתה הפעם הראשונה שיצאתי מהארץ. איפה היה לי סיכוי לצאת אחרת? איזה שינוי מראש-העין לניריווק?

נשארנו שם שלושה חודשים. במיל"חמת יום-כיפור נסענו פעם נוספת, וב-1975 — בפעם נוספת לדרום-אמריקה. היינו שם חמישה וחצי חודשים. עזבתי את עיובל מפני שהפכו אותי לרקדן. שרתי, אבל זה לא היה מספיק. הרגשתי שהגשמה נשרפת לי. אז יצאתי והפקתי תקליט על חשבונאי. זה היה לפני 10 שנים. למזלי, התקליט התקבל, הצליח. ניסים גרמה עשה פתאום תוכנית-טלוויזיה, נעשה מוכר. מה זה "הצליח"? לא מכרתי 100 אלף עותקים, אבל...

החלטתי שאני לא מופיע בחתונות, לא מתחרה בחתונות קדם-אירוויון. אני זוכר איך חברים אמרו לי: "רק ככה תעשה כסף! תצליחו! ככל זאת, לא נכנעתי ועשיתי תקליט. אחרי-כך השתתפתי בהצגה בבית-הלטיין. שנתנה לי רחיפה אדירה — ילדי הברך (הצגה על קורות התימנים בארץ).

כן, הפעם אני משתתף בחתונות הקדם-אירוויון. לא התכוונתי. כתבתי שיר לתקליט, השמעתי אותו למפיק הטלוויזיה חיים מלובן, והייתי אמור להופיע איתו בטלוויזיה. מלובן התלהב: "גרמה, יש לך להיט ביד!"

ביום השישי בבוקר היה התאריך האחרון להגשת השירים לתחרות. אני (המשך בעמוד 40)

נכנס לזה. לא מבין. אני לא חבר-כנסת. למשל ערבים: התשובה שלי על השאלה מה לעשות איתם היא שאבא שלי היה אומר שצריך לתת להם לחיות את החיים שלהם, ולנו — את החיים שלנו. איראפטר לזרוק אותם לים. אני אומר: "תגו לי לחיות בשלום וקחו ממני עוד חלקת-ארמה!"

● איזו חלקת-ארמה בדיוק?

אני מאמין שבשביל זה יש ממשלה. נכון, הממשלה כיום לא מייצגת דווקא אותי.

● עם דיעות כאלה, הייתי מצפה לראות אותך משהתחל בעצרות-מחאה. בכלל-זאת, לא זכור לי שהשתתפת באירועים כאלה.

אולי מחוסר-זמן. אני בחור לא מחדן.

ניסים בן 18 (1968)

הרשתי שהוגשמה ושרפה לי..."

● זמר: "הייתי מבזבז

אח כל הנסך

על בגדים..."

ב בית-הספר תמיד רקדתי ושרתי. תמיד הייתי הילד שעליו ברוניס את התוכניות של סוף-השנה, החתום. אף-פעם לא חשבתי שמוזה אפשר להתפרנס.

אמי היתה חרדה. תמיד היתה אומרת: "לחמשת הילדים שלי יש מיקצוע: אחד מכונאי, אחד... רק לניסים אני דואגת!"

לא הלך לי כלום. הייתי עובד, אחרי הצבא, פה יומיים — ומבזבז את כל הכסף על בגדים, שם יומיים — נעלם: יום אחד נודע לי שעושים בחינות ללהקת עיובל. אני זוכר איך ניגשתי לבית ברזוב אלכסנדר-ינאי. פתחה לי את הדלת אשה קטנה (שרה לוריתנאי) ופקדה: "תרקוד! תשיר!" ככה, בלי כל הכנה.

התקבלתי ללהקה. ב-1971, כשהייתי בן 21, יצאתי עם הלהקה לארצות-

ניסים עם אמו

כשהורי ראו אותי רוקד בטייטס הדוקים..."

העבודה. אתה מזוהה איתה? אני אף-פעם לא ברחתי מפוליטיקה. תמיד אמרו, כמשך שנים, שלאמן אסור להביע דיעות פוליטיות. אבל מה זה אמר? אמרן הוא קודס-כל כדאדם: אני היה איש-מפא"י. אני מרגיש שאני מברשיך רכבו של אבי, מנוחתו עדן.

● אתה מחליף דיעות פוליטיות עם פרס?

אמרת: קיסר, שימעון — את יכולה להבין. לעומת זאת במסיבה הלפני-אחרונה היה עוזי ברעם. הוא שר, עלה על הבימה.

העבודה. אתה מזוהה איתה?

אני אף-פעם לא ברחתי מפוליטיקה. תמיד אמרו, כמשך שנים, שלאמן אסור להביע דיעות פוליטיות. אבל מה זה אמר? אמרן הוא קודס-כל כדאדם: אני היה איש-מפא"י. אני מרגיש שאני מברשיך רכבו של אבי, מנוחתו עדן.

● אתה מחליף דיעות פוליטיות עם פרס?

אני מדבר איתו על פוליטיקה. זה

גרמה בתפקיד יעקוב, ברקון בלהקת "עיובל" הורי חטפו שוק..."

● התכוונתי לדעת, לא לא-נשים.

מה בדיוק הדיעות שלי? אני לא

כמו "בית-מיקדש!"

אחרי שיחה ממושכת עם גרמה, ביקשתי ממנו לנסות ולהגיד לי את המושג "זמר" במישפט אחד.

גרמה היסס, היסס, לבסוף ירה: "זמר זה אדם שיש לו נשמה. זה יוצא לו מהלב, מה-נשמה, מהדם! זה כמו בית-כנסת, כמו בית-מיקדש!"

לא שאנחנו יושבים בישיבות, אבל בכל מיני צורות מזדמנות, זה יוצא. הוא איש מאוד פתוח. גם קיסר. אצלי — זה או שיש לי אשכרה חברים, או שלא, את מבינה?

● יש לך גם חברים בליכוד?

רוני מילוא, רויד לוי, משה קצב. אריאל שרון — לפני שמונה חודשים הופעתי במקום שהוא היה. הוא קם וחשבתי שיעזוב. הבנתי אותו, בסדר, לפני בחירות. אבל הוא דווקא התיישב בחורה ושר.

● זה עוד לא הופך אותו לחבר...

לרוני מילוא — לא הוזמנתי הבית, תה, אבל הוזמנתי למסיבות בהשתתפותו. אני חושב שהם (הליכודניקים) מזדמנים איתי עם המערך. ראיתי אותם יושבים ושוחים בקפה-הבימה, שבו עיים לפני הבחירות: חברי-כנסת מה

שרש גרמה עם פרס

ביום-ההולדת שלי, פרס היה ממש בדרך...